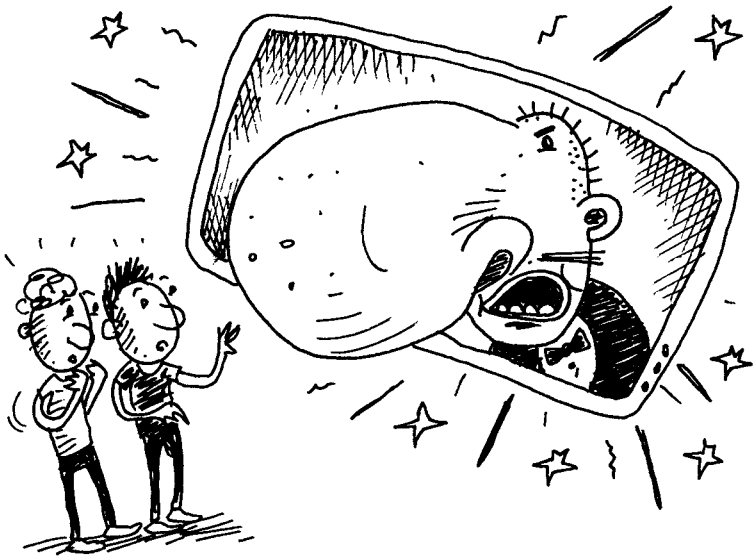
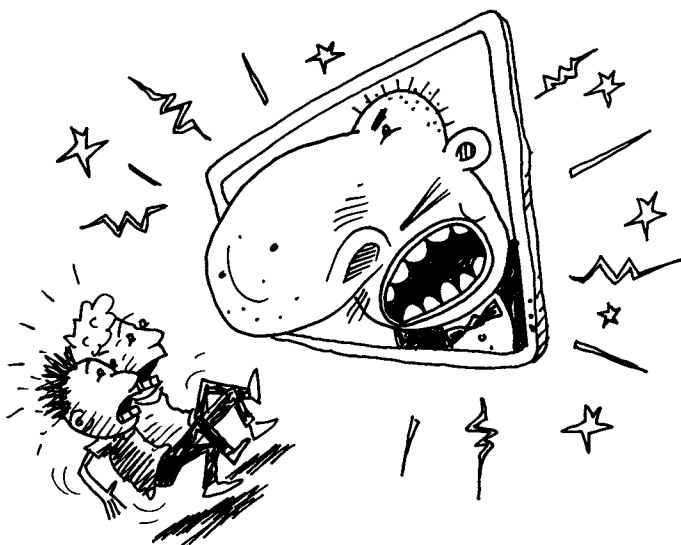


# DIDELĖ RAUDONA NOSIS



Vėl nulėkėme į viršų. Didelė raudona nosis užėmė visą vaizdo telefono ekraną. Ojoj. Tai buvo ponas Didžianosis, mūsų leidėjas. Ir jis buvo piktas. Iškart supratau, nes jo nosis buvo dar didesnė ir raudonesnė nei paprastai.

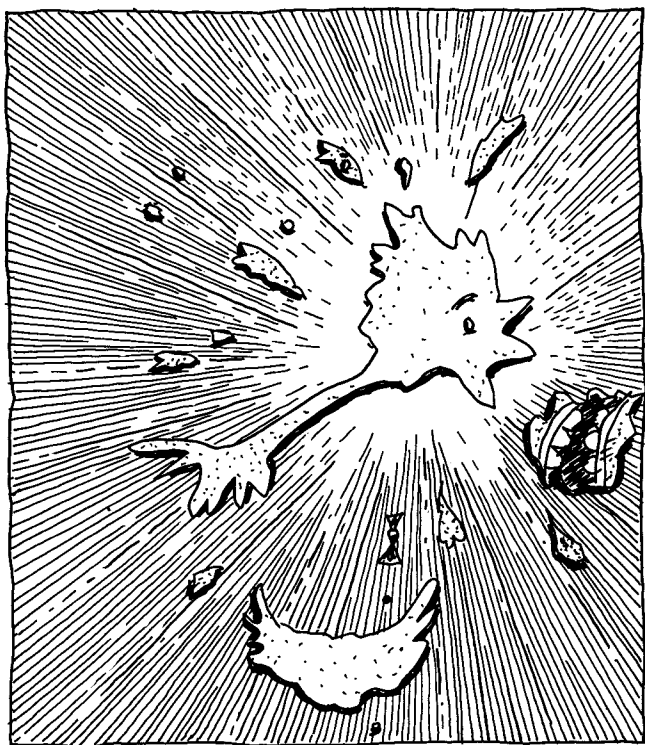
– KUR MANO KNYGA? – užriaumojo leidėjas.  
– Kokia dar knyga? – nesuprato Teris.  
– Prieš metus jūs, vėplos, pažadėjot, kad jūsų knyga bus ant mano stalo praėjusį penktadienį!  
– Ak, – aiktelėjo Teris. – Ar jau atėjo praėjęs penktadienis?  
– Praėjęs penktadienis jau PRAĖJO! – sugriaudėjo ponas Didžianosis. – SENIAUSIAI praėjo, o jūsų knygos VIS DAR nėra ant mano stalo.



Mes iš tiesų nežinia kaip pamiršome apie knygą. Truputį nespėjome pagal tvarkaraštį. Na, kai sakau „truputį nespėjome pagal tvarkaraštį“, turiu omenyje, kad mes *kaip reikiant* nespėjome. O kai

sakau „kaip reikiant nespėjome“, turiu omenyje, kad mes LABAI LABAI LABAI vėlavome.

Bet neketinau to pranešti ponui Didžiansosiui. Jis jau buvo pakankamai piktas, o kuo leidėjas piktyt, tuo jo nosis didyn. Nerimavau, kad dar labiau supykus jo nosis gali sprogti. O aš tikrai nenorėjau to pamatyti, tuo labiau 3D formatu.



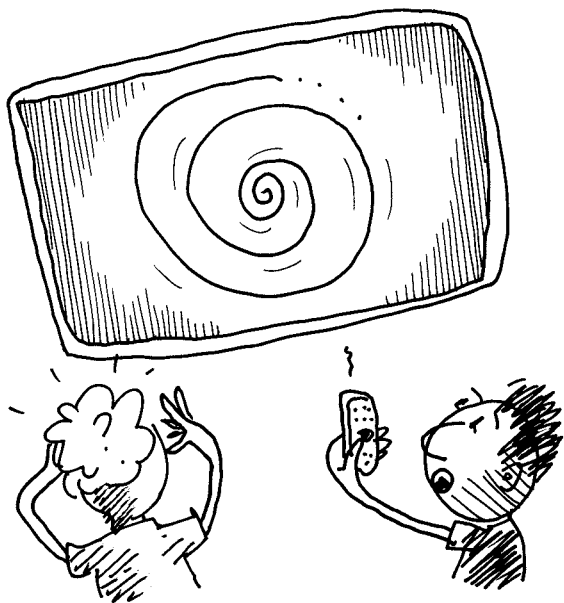
– Viskas gerai, pone Didžianosi, – pamelavau. – Padėtis valdoma. Atsiųsime jums knygą, kai tik galėsime.

– Na, geriau jau tegu tas „kai tik galėsime“ būna rytoj penktą valandą vakaro!

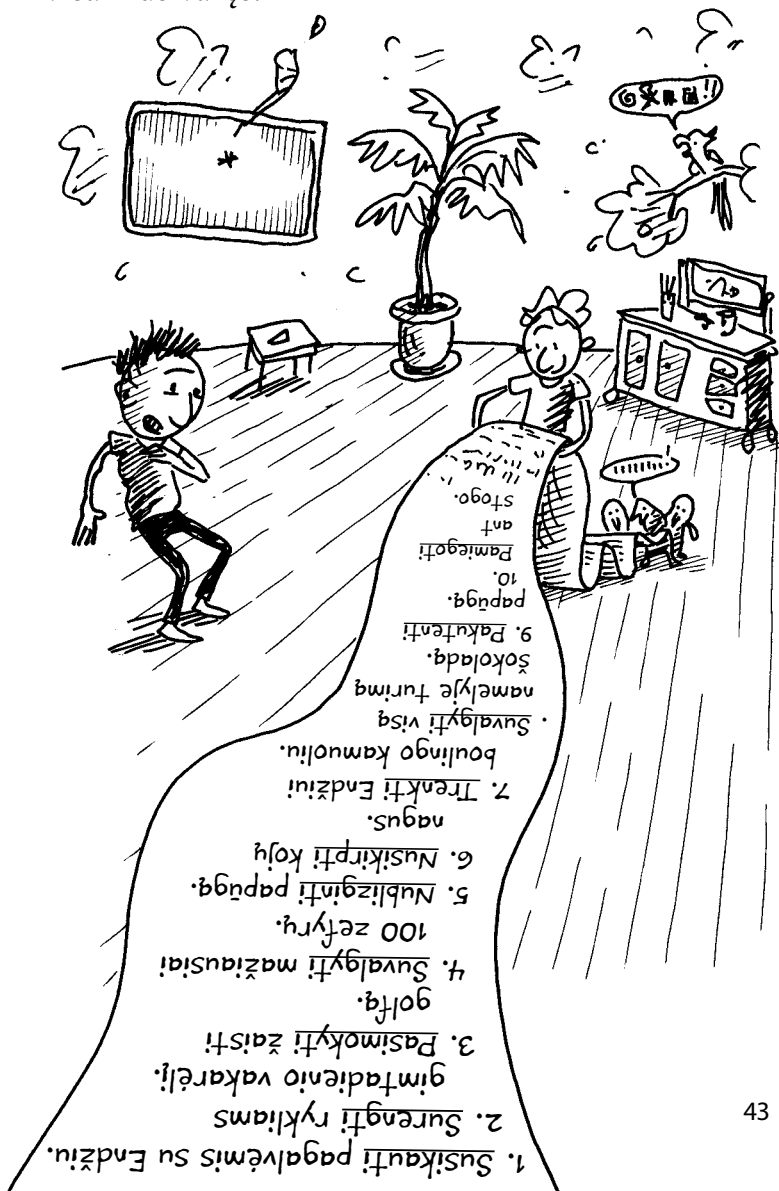
– Nesijaudinkite, pone Didžianosi, – raminau leidėją. – Jūs tikrai gausite knygą, viskas bus gerai. Galite mumis pasitikėti!

– Bet... – tarstelėjo Teris.

Greitai baigiau pokalbį, kol Teris nespėjo leptelėti ko nors, kas dar labiau supykdytų poną Didžianosį.



– Neturėjai to žadėti, – pareiškė Teris. – Aš taip užsiėmęs, kad niekaip nebaigsiu knygos iki rytdienos. Tik pažvelk į mano darytinų darbų sąrašą. Aš visai nusivaraš!



– Jau nė nekalbu apie nedarytinų darbų sąrašą.



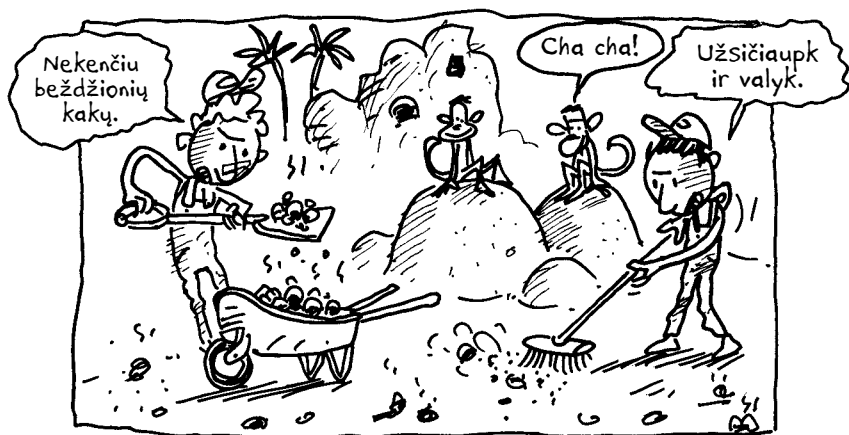
– Tavo darytinų ir nedarytinų darbų sąrašams teks palaukti, – pasakiau. – Jei nebaigsime knygos, mums teks grįžti į beždžionių voljerą.



– Beždžionių voljerą? – pasibaisėjo Teris. – Tik ne į beždžionių voljerą! *Bet kur*, tik ne į beždžionių voljerą!

Tiems, kurie nežino, pasakau, kad beždžionių voljeras yra vieta, kur mudu su Teriu anksčiau dirbome. Tai buvo bjauriausias darbas pasaulyje.

Valyti beždžionių voljerą buvo bjauru...

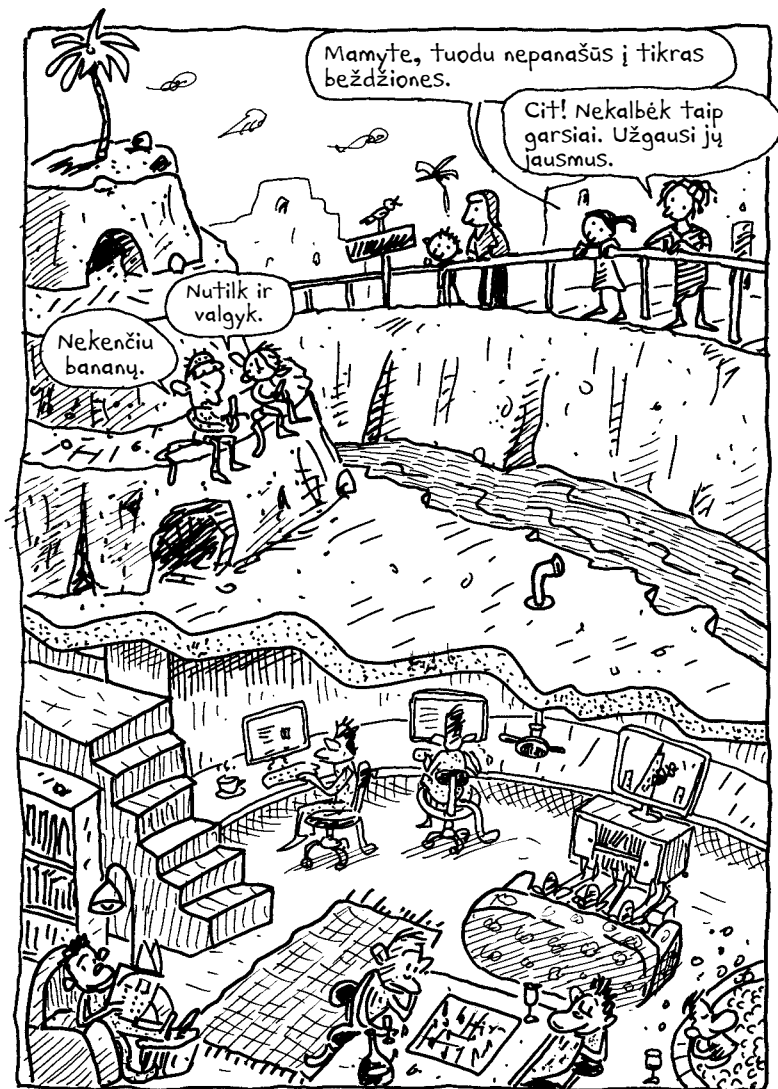


prižiūrėti beždžiones buvo dar bjauriau...





bet bjauriausia būdavo, kai tekdavo pavaduoti  
beždžiones, kol jos ilsėdavosi.



– Aš *negrįšiu* į beždžionių voljerą, – pareiškė Teris. – Ir taškas!

– Tau ir neteks grįžti, – pažadėjau. – Jei tik baigsime knygą. Nagi, pradėkim. Laiko turime tik iki rytdienos!

